

שאינן זו דרך הוצאה, שהרי אינו משתמר שם יפה.

אימא סיפא: לאחריו ובא לו לפניו הוא דחייב, שעלתה בידו שמירה מעולה. הא מתכוין לאחריו ובא לו לאחריו פטור, שאינן זו דרך הוצאה.⁽⁴⁾

ומתריצין: אמר רבי אלעזר: תברא! מי ששנה זו לא שנה זו. שתנא דרישא ותנא דסיפא אכן חולקין בדין דלאחריו ובא לו לאחריו.

אמר רב אשי: מאי קושיא? דילמא סיפא "לא מיבעיא" קא אמר:

לא מיבעיא לאחריו ובא לו לאחריו דחייב, דהא איתעבידא מחשבתו. אלא אפילו לאחריו ובא לו לפניו איצטריכא ליה לאשמעינן, כי סלקא דעתך אמינא: הואיל ולא איתעביד מחשבתו לא ליחייב.

קא משמע לן: כיון דנתכוון לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה דחייב שאף זה נתקיימה מחשבתו. כי כל שכן דניחא ליה בכך.

ואמרינן: לאחריו ובא לו לאחריו — תנאי היא, אי חייב אי לא.

דתנאי: המוציא מעות בפונדתו ופיה למעלה, חייב.

פיה למטה — רבי יהודה מחייב וחכמים פוטריין שאינן דרך הוצאה בכך לפי שהמעות נופלים.

אמר להן רבי יהודה: אי אתם מודים בלאחריו ובא לו לאחריו שהוא חייב?! על אף שאינן זו דרך הוצאה. והוא הדין בפונדתו ופיה למטה.

ואמרו לו חכמים: אי אתה מודה בהוציא בלאחר ידו ורגלו שהוא פטור?! משום שלא הוציא כדרך המוציאין, הוא הדין בפונדתו ופיה למטה.

אמר רבי יהודה: אני אמרתי לחכמים דבר אחד, ש"אי אתם מודים ליי", והן אמרו לי דבר אחד ש"אי אתה מודה לנו".

אני לא מצאתי תשובה לדבריהם! והן לא מצאו תשובה לדברי!

ומדייקינן: מדקאמר להו רבי יהודה "אי אתם מודים", לאו, מכלל, דפטרי רבנן בלאחריו ובא לו לאחריו [עיין עיונים⁽⁵⁾].

הרי שנחלקו בזה חכמים ורבי יהודה.

ודחינן: וליטעמך, הא דקאמרי ליה חכמים לרבי יהודה: אי אתה מודה בכלאחר ידו ורגליו שהוא פטור. האם הכי נמי תאמר דמכלל, דמחייב רבי יהודה בכך?

4. הקשה הרע"א דאם כן אף בלאחריו ובא לו לפניו אמאי חייב שהרי לא התכוין לעשות מלאכה שחייב עליה, כמו נתכוין לחתוך את התלוש וחתך את המחובר דפטור מחטאת דהוי מתעסק. והרא"מ הורוויץ תירץ, דאולי כיון

שהוא התכוין למלאכה לפי דעתו ועלתה בידו מלאכה ממש, חייב.
5. הקשו הראשונים, דאדרבה האי לישנא משמע בכל דוכתא דמודים רבנן בזה דחייב, דה"ק כשם